

РЕШЕНИЕ

№ 4248

гр. София, 29.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 02.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **9761** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 30764 от 05.10.2020 г. подадена от В. Д. Ц., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адвокат А. С. Ч., срещу Решение № Ц-1040-21-99 от 12.08.2020 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ - С. - град, с което е оставена без уважение жалбата и срещу разпореждане № 214-00-5456-2/03.01.2020 г. на ръководител на осигуряването при безработица, с което на основание чл. 54 ж, ал. 2, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ е отменено разпореждане № 214-00- 5456-1/31.05.2017 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО и разпореждане № 214-00-5456-3 от 03.01.2020 г., с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО.

С жалбата се поддържа незаконосъобразност на оспорваното решение на директора на ТП на НОИ, като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Конкретно се навеждат твърдения, че производството по чл.54а от КСО е административно, но тъй като няма процесуални разпоредби в КСО, които определят как протича това производство, следва субсидиарно да се приложат процесуалните разпоредби по АПК, определящи процесуалните права и задължения на участващите в

административното производство по издаване на индивидуален административен акт лица. Твърди се, че производството по отмяна е проведено извън законово установените срокове по чл. 102, ал.2 от АПК и в него не е участвало заинтересованото лице, в резултат на което е налице нарушение на разпоредбите на чл. 26, ал. 1 от АПК и чл. 8 от АПК. Сочи, че е налице преклузия на правото на административния орган на ТП на НОИ – С. град да възобнови приключило административно производство, като дори е налице преклузия и за издаването на разпореждане № 214-00-5456-2/03.01.2020 г. Поддържа се, че В. Ц. не е участвала в производството по издаване на констативния протокол, въпреки че в това производство се засягат нейни права и интереси. Изтъква, че незаконосъобразното заличаване на 15 дни осигурителен стаж не е основание за отказ от предоставяне на обезщетение за безработица по чл.54а от КСО, при наличие на 4 години, 2 месеца и 28 дни признат осигурителен стаж. Твърди, че е налице нарушение на разпоредбите на чл. 26, ал.1 от АПК, чл. 34 от АПК, чл. 36, ал.1, както и основните принципи заложи в чл.7, ал.2, чл. 8 и чл. 9 от АПК. Сочи липса на доказателства за твърденията на административния орган, че е било осъществено заличаване на данни за периода от 12.05.2017 г. до 23.05.2017 г. по отношение на Г. Е.. Поддържа, че административният орган е имал задължението да извърши преценка за наличие на основание по чл.54а от КСО към момента на издаване на Разпореждане № 214-00- 5456-1/ 31.05.2017 г. и възникване на правото на обезщетение - 23.05.2017 г. С оглед на това навежда доводи за незаконосъобразно заличаване на данни на осигурено лице в информационната база данни на НОИ, тъй като това производство не е станало в производството по издаване на Констативният протокол по проверката на Г. Е., т.е. към момента на издаване на Разпореждане № 214-00- 5456-1/31.05.2017 г. не са били заличени данните на осигуреното лице, защото то е имало подадени Декларации 1 и 6. Аргументира се, че заличаването на тези данни, което е осъществено в едни последващ етап не може да създава с обратна сила и в отминал период нова фактическа ситуация водеща до промяна на първоначално констатираното и изпълнено основание по чл.54а от КСО даващо право на жалбоподателката да получи обезщетение за безработица. Прави се искане за отмяна на Решение № Ц-1040-21-99 от 12.08.2020 г. на директора ТП на НОИ, с което се потвърждава разпореждане № 214-00-5456-2/03.01.2020 г., с което се отменя разпореждане № 214-00-5456-1/31.05.2017 г. и разпореждане № 214-00-5456-3 от 03.01.2020 г. на ръководител на осигуряването при безработица, алтернативно се навеждат твърдения за нищожност на последното разпореждане.

В съдебно заседание по делото жалбоподателката, редовно уведомена не се явява и не изпраща представител за участие в производството.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от упълномощен процесуален представител – юрк. Б., която оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и направените по делото разноски, представляващи депозит за вещо лице, за което представя списък.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 26.05.2017 г. от В. Ц. е подадено заявление до НОИ с молба за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО. Към него е приложено копие от Заповед № 041/23.05.2017 г., издадена от Г. Е. за прекратяване на трудовото й правоотношение на основание чл. 71, т. 1 от Кодекса на труда (КТ), считано от

23.05.2017 г.

С Разпореждане № 214-00-5456-1 от 31.05.2017 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО на жалбоподателката е отпуснато исканото парично обезщетение за безработица считано от 23.05.2017 г. до 22.03.2018 г. вкл., в размер на 30,86 лв. дневно.

С оглед установени нови факти и обстоятелства относно осигурителя Г. Е. е осъществен последващ контрол относно изплатени парични обезщетения. В резултат на това подадените от този осигурител данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за жалбоподателката за периода от 12.05.2017 г. до 22.05.2017 г., вкл. са заличени, тъй като за този период В. Ц. няма качеството „осигурено лице” по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО.

Извършената в ТП на НОИ - С. град проверка по разходите на държавното обществено осигуряване /ДОО/ на Г. Е. е приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-00674382/18.09.2019 г.

В същия е посочено, че по данни от Търговския регистър /ТР/ Г. Е. е регистрирано с Решение № 1 от 11.10.2005 г. по ф.д. 11258/2005 на Софийски градски съд с управител и едноличен собственик на капитала - Л. Х. Л.. На 17.11.2016 г. в ТР като управител и едноличен собственик на капитала на дружеството е вписан И. К. Д.. Установено е, че в периода 2004 г. - 2015 г. за това лице са подавани уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключени трудови договори с различни дружества, в които лицето е заемало длъжности „кофражист”, „нискоквалифициран работник в строителството”, „общ работник”, „охранител”, „работник строителство”, „бойджия сгради”. В ТР не са публикувани годишни финансови отчети за дейността на дружеството от 2016 г. до момента на проверката. Извършена е справка в „Регистър приходи” на информационната система на НОИ, при която е установено, че за периода от месец януари 2016 г. до месец ноември 2018 г., вкл. няма данни за внесени дължими осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като към датата на проверката задълженията за наетите по трудови правоотношения лица са в размер на 183 478,00 лв. (изчислен по подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в ТД на НАП).

За установяване на извършваната от дружеството Г. Е. търговска дейност на 25.04.2018 г. на управителя И. К. Д. е връчена заповед № ЗР-5-21-00405342/24.04.2018 г. за извършване на проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване. От същия в качеството му на едноличен собственик и управител на Г. Е. е изискано писмено да посочи местата, на които дружеството осъществява търговската си дейност.

На управителя И. Д. са връчени задължителни предписания № ЗД-1-21-00405757/25.04.2018 г., с които е изискано представяне в тридневен срок на трудовите досиета на наетите лица, ведомости за начислени и изплатени трудови възнаграждения, присъствени форми за периода от април 2017 г. до март 2018 г. вкл., ГФО, ГДД и др. първични счетоводни документи удостоверяващи извършвана търговска дейност от дружеството. В определения срок Д. е представил част от исканите документи.

С писмо изх. № 1029-21-5611#12/31.07.2019 г. до ТД на НАП е поискана информация, относно упражняваната от Г. Е. търговска дейност, подаваните годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, годишни финансови отчети, регистрирани търговски обекти и фискални устройства, регистрираните обороти, както и дали лицата, за които

от страна на дружеството са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО са упражнявали трудова дейност в дружеството.

Получен е отговор, съгласно който по отношение на Г. Е. от 2016 г. до момента на изпращане на писмото няма данни за подадени ГФО в Търговския регистър към Агенция по вписванията. Декларираните приходи от дружеството в периода от 2012 г. до 2018 г. вкл. не са достатъчни за обезпечаване на плащанията по трудовите правоотношения и задължителните здравноосигурителни вноски /ЗОВ/. От дружеството са подадени декларации обр. № 1 и обр. № 6 за много голям брой лица, което не съответства на дейността му и на декларираните приходи от нея. От органите по приходите е посочено, че декларираните задължения за ДДФЛ, ДОО, ЗО, УПФ не са издължени. Съгласно писмото дружеството няма и подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2016 г., 2017 г. и 2018 г.

В хода на административното производство е установено, че единственият адрес с регистрирано фискално устройство в [населено място] е на [улица], тип на обекта: „други услуги, некласифицирани другаде“. Посоченият адрес е посетен от контролните органи на ТП на НОИ - С. град, но такъв обект не е установен.

От страна на ТП на НОИ - С. град е поискано от дирекция “Инспекция по труда“ - С. да извърши проверка в рамките на предоставената ѝ компетентност в Г. Е., при която да се установи дали наетите лица са извършвали трудова дейност, за която да подлежат на осигуряване по реда на КСО.

Като резултат от извършената проверка на дирекция „Инспекция по труда“ - С., на контролните органи на ТП на НОИ - С. град са предадени копия от документи, предоставени от управителя на Г. Е.. Установени са обаче съществени разминавания между документите, предоставени от Д “ИТ“ и наличните в ТП на НОИ - С. град, което е наложило да бъде извършена повторна проверка от страна на от ИА “ГИТ“.

При повторната проверка са посетени всички посочени адреси за обекти на дружеството, като е установено, че не е извършвана дейност и няма данни да е извършвана такава след придобиване на собствеността от И. Д.. Пред органите на дирекция “Инспекция по труда“ - С. И. Д. декларира в обяснителна записка от 26.11.2018 г., че не разполага с договори за наем на помещения и складове на Г. Е. поради липса на архивни документи. Установено е също, че назначените по трудови правоотношения лица в дружеството са с “нереално високи заплати“.

Предвид резултата от извършените проверки на Г. Е. и липсата на доказателства за извършване дейност по смисъла на ТЗ за времето от 01.01.2017 г. до момента на последната проверка, респективно недоказаната трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи са приели, че те не са били осигурени лица.

С оглед установеното, са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, на подадените от дружество Г. Е. данни за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 01.01.2017 г. до 30.11.2018 г. Конкретно за В. Д. Ц. са заличени подадените от Г. Е. данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход за периода от 12.05.2017 г. до 22.05.2017 г. вкл., тези послужили при преценката на правото на ПОБ.

Доколкото новите факти и доказателства установени при извършените проверки имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОб дължостното лице по осигуряването за безработица е предприело действия по отмяна, отказ и възстановяване на неоснователно отпуснатото парично обезщетение за безработица.

Така с разпореждане № 214-00-5456-2 от 03.01.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО е отменено разпореждане № 214-00-5456-1/31.05.2017 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО. В същото е посочено, че преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО чрез Г. Е. за периода от 12.05.2017 г. до 22.05.2017 г. Същото е мотивирано с резултата от извършена проверка от контролни органи на НОИ на Г. Е. приключила с констативен протокол № КВ-5-21- 00674382/18.09.2019 г. и установеното с него, а именно че от м. 01.2017 г. до м. 11.2018 г. /вкл./ дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон, което е довело до заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за Ц., за периода от 12.05.2017 г. до 22.05.2017 г. Прието е, че жалбоподателята не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО. Направено е заключение, че на основание новите данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, на лицето неоснователно е изплатено ПОб за периода от 23.05.2017 г. до 22.03.2018 г.

С идентични мотиви е издадено разпореждане № 214-00-5456-3 от 03.01.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.54ж, ал.1 и във връзка с чл.10 от КСО е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО.

При обжалването им по административен ред процесните разпореждане № 214-00-5456-2 от 03.01.2020 г. и разпореждане № 214-00-5456-3 от 03.01.2020 г. на ръководител на осигуряването за безработица са потвърдени с Решение № Ц-1040-21-99 от 12.08.2020 г. на директора ТП на НОИ - С. - град, а жалбите срещу тях са приети за неоснователни. В същото са разгледани всички наведени от страна на жалбоподателя възражения, като са изложени подробни мотиви по всяко от тях.

По делото, като доказателства са приети документите представени с административната преписка, както и такива приобщени в хода на съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата срещу оспорваното Решение № Ц-1040-21-99 от 12.08.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от

КСО е Решение № Ц-1040-21-99 от 12.08.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазени са административнопроизводствените правила. Процесните разпореждания също са издадени от компетентен орган – ръководител на осигуряването за безработица, съгласно Заповед № 1015-21-279/18.12.2019 г., според която изпълнението на функции на административни органи по чл. 54ж, ал. 1 и ал. 3 и по чл. 54ж, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО са възложени на С. В. – главен експерт по осигуряването. С цитираната заповед е възложено на изброените в нея служители да издават и подписват разпореждания за отпускане, изменение, отказване, спиране, прекратяване, възобновяване на парични обезщетения за безработица по реда на КСО. Процесните разпореждания са издадени въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО, при който е установено, че жалбоподателката не е имала качеството на осигурено лице. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Съгласно чл. 54п от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, влязлото в сила разпореждане по ал. 1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица. При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО.

В случая не се касае за възобновяване на производството по общия ред на чл. 99 и сл. от АПК, което е от компетентността на по-горестоящия административен орган, а за специалното производство по чл. 54ж, ал. 2, т. 2 от КСО за преразглеждане на административен акт, когато паричното обезщетение за безработица е неправилно отпуснато, поради което са неоснователни възраженията в жалбата за нарушение на правилата на АПК и нищожност, поради липса на компетентност на органа.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО

е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО, основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС.

Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице (в този смисъл Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г.).

В настоящия случай за доказване на това обстоятелство по делото са налични документи, предоставени от ИА“ГИТ“:

С молба от 10.05.2017 г. В. Ц. заявява желанието съм към Г. Е. да бъде назначена на длъжност търговски помощник. С трудов договор № 059/12.05.2017 г. същата е назначена в Г. Е. на заявената от нея длъжност, с работно време 8 ч., срок за изпитване 3 м. и възнаграждение в размер на 1200 лв. Представени са и служебна бележка от 12.05.2017 г., съставена за да удостовери провеждането на начален инструктаж по безопасност и здраве при работа и длъжностна характеристика за длъжността търговски помощник, в която са посочени основните задължения и отговорности за длъжността, подписана от Ц.. От декларация по чл. 348, ал. 3 от КТ се установява, че същата е изразила желание трудовата и книжка да се съхранява от работодателя в личното и досие. Жалбоподателката е подписала и декларация, че е запозната с: длъжностната характеристика, правилника за вътрешен трудов ред, правилата за безопасност на труда и т.н. Представен е и фиш за заплата за месец май, съгласно който лицето е следвало да получи в брой сума в размер на 327,57 лв. Приобщена е декларация, подписана от жалбоподателката, в която същата заявява, че при прекратяване на трудовото и правоотношение с Г. Е. е получила трудовата си книжка надлежно оформена, заверена и подпечатана с печат на фирмата. Същата е представена по делото и от нея е видно, че е направено вписване по отношение на горните обстоятелства.

Във връзка с така приобщените документи може да се направи извод, че формално са изготвени документи, относими към възникването и прекратяването на едно трудово правоотношение, но в случая от тях не се установява реалното полагане на труд.

Съгласно чл. 66, ал. 1 от КТ трудовият договор съдържа данни за страните и определя: 1. мястото на работа; 2. наименованието на длъжността и характера

на работата; 3. датата на сключването му и началото на неговото изпълнение; 4. времетраенето на трудовия договор; 5. размера на основния и удължения платен годишен отпуск и на допълнителните платени годишни отпуски; 6. еднакъв срок на предизвестие и за двете страни при прекратяване на трудовия договор; 7. основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане; 8. продължителността на работния ден или седмица. От своя страна разпоредбата на чл. 66, ал. 3 от КТ пояснява, че за място на работата се смята седалището на предприятието, с което е сключен трудовият договор, доколкото друго не е уговорено или не следва от характера на работата. В § 1 от ДР на КТ, т. 4 е пояснено, че „работно място“ е помещение, цех, стая, нахождение на машина, съоръжение или друго подобно териториално определено място в предприятието, където работникът или служителят по указание на работодателя полага труда си в изпълнение на задълженията по трудовото правоотношение, както и място, определено от предприятие ползвател.

В настоящия случай в нито един от представените документи не е посочено нито мястото на работа, което е един от реквизитите на трудовия договор, съгласно чл. 66, ал. 1, т. 1 от КТ, нито работното място, на което е полагала труд жалбоподателката. В този смисъл съдът приема, че не са налице доказателства, от които да може да се направи извод, че В. Ц. е полагала труд в полза на посочения осигурител.

Следва да се посочи, че на основание чл.183 от ГПК заповед № 041/23.05.2017 г. за прекратяване на трудовия договор на В. Ц., издадена на основание чл. 71, т. 1 във вр. с чл. 70 КТ е изключена от доказателствения материал по делото. В този смисъл заключението на съдебно – графологична експертиза, доколкото касае въпросът дали подписът положен в нея е на И. К. Д., управител на Г. Е. не следва да се обсъжда.

В случая и от извършените проверки от НОИ, НАП и ГИТ на осигурителя Г. Е., се установява липса на факти и доказателства за упражняване на трудова дейност в посочения период.

Предвид установеното при извършените проверки, обосновано е прието от контролните органи на ТП на НОИ-С. град, че Г. Е. през 2017 г. и до м.11.2018 г. не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон за времето, посочено в издадените задължителни предписания, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установяват никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството, които да обуславят изплащане на възнаграждения в размери близки или равни до максималния осигурителен доход на лицата, за които са подавани данни в НОИ. В тази връзка се налага обоснованият извод, че лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори нямат качеството на осигурени лица по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не се установяват данни реално да са упражнявали трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл.10, ал.1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение. Установените факти и обстоятелства сочат, че без правно основание са декларирани данни в регистрите на НАП и НОИ с цел придобиване на право и отпускане на парични обезщетения от ДОО. В

случая проверките по разходите на ДОО на търговското дружество е приключила с издаване на задължителни предписания за заличаване на данни в Р., включително и за В. Ц. и те са били служебно заличени, след като е установено, че тези лица нямат качеството на осигурени лица по декларираните трудови правоотношения с дружеството.

Предвид гореизложеното и след като реално не е осъществена трудова дейност от жалбоподателката, не е възникнало осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, т. е. В. Ц. не попада в кръга на осигурените лица по смисъла на чл. 10 от КСО и §. 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не е налице една от предпоставките за възникване на правото на парично обезщетение. При това положение същата няма право на обезщетение, каквото не оспорва, че е получила.

В обобщение на гореизложеното следва да се посочи, че в хода на съдебното производство жалбоподателката, не ангажира никакви доказателства, свързани с извършвана от нея трудова дейност при осигурител Г. Е., въпреки дадените и указания в определението за насрочване. Същата не успя да обори изводите на контролните органи, че не е осъществявала трудова дейност при въпросния осигурител, съответно, че за нея не е възникнало задължение за осигуряване, а от там и че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО. Наличието на трудов договор не е достатъчно условие за възникване правото на обезщетение за безработица, а е необходимо лицето реално да е осъществявало трудова дейност. Защитими са само трудови и осигурителни права, които реално са възникнали. Затова настоящият състав намира, че административните актове, предмет на съдебен контрол са издадени при наличие на посочените в закона материални предпоставки и съответстват на относимите правни норми.

Предвид наведените в жалбата и поддържани в хода на съдебното производство възражения за нарушени права, свързани с неучастието на жалбоподателката в административно производство, по което се явявало заинтересовано лице, следва да се има предвид, че производството по установяване на юридическите факти от значение за осигурителното правоотношение между осигурител и НОИ се развива между тези две страни. В това производство няма място за участие на евентуално осигурени лица или с претенции за осигурени от този осигурител. Жалбоподателката или черпещите осигурителни права лица на собствено основание от възникване на осигурително правоотношение следва да установяват и доказват с всички правно допустими способности, юридическите факти, от които черпят своите осигурителни права. В настоящия случай няма пречка страната, претендираща възникване на осигурително правоотношение в своя полза да доказва съществуването на такова правоотношение в съдебната фаза, в случая, че е била упражнявана трудова дейност в спорния период, което е от значение за правото на отпускане на парично обезщетение за безработица. Контролните органи на НОИ имат правомощията да извършват проверки на осигурителите във връзка с техните задължения за осигуряване на информация и заплащане на осигурителните вноски, но това не включва участието на други лица, тъй като не е налице пряко и непосредствено засягане на права и законни интереси на други лица извън отношенията

осигурител- НОИ. Участието на жалбоподателя в отношенията между осигурителя и НОИ, още по малко в служебните контролни проверки не намират опора в закона. Констатациите на органа се основават на други производства и актове, в които жалбоподателят няма възможност да участва. За него е налице възможността да установи собствените си права в съдебното производство. Участието като страна в административен процес е свързано и се основава на засягане на права и интереси-чл. 15 АПК и административните актове да засягат непосредствено такива права и интереси чл. 21, ал. 1 АПК. В административното и съдебно производство защитата на жалбоподателя не се основава на доводи за упражнявана трудова дейност и доказателствени искания, за установяване на факта, че е била извършвана, които са фактическите и правни основания за валидно възникване на осигурително правоотношение.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане за присъждане на разноски от процесуалния представител на ответника на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, такива следва да се присъдят. Същите са доказани по делото, доколкото юрисконсултско възнаграждение се дължи на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, а по отношение на назначената по делото съдебно-графологична експертиза е налице платежно нареждане за внесен от ответника депозит в размер на 200 лв. /л. 53/. Предвид правната и фактическа сложност на делото съдът намира, че жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д. Ц. срещу Решение № Ц-1040-21-99 от 12.08.2020 г. на директора на Териториално поделение С.-град на Националния осигурителен институт, с което са потвърдени Разпореждане 214-00-5456-2/03.01.2020 г. и Разпореждане № 214-00-5456-3 от 03.01.2020 г. на ръководител на осигуряването при безработица.

ОСЪЖДА В. Д. Ц. ЕГН [ЕГН] да заплати на Териториално поделение на НОИ-С. град разноски по делото в общ размер 350 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, на основание чл. 119 от Кодекса за социално осигуряване.

Съдия: